

JONGENSKAMP TE VIERHOUTEN. - GROOTE SLAAPZAAL.

De oude Olifant vertelt zijn geschiedenis.

Oud? Vinden jullie mij zoo oud?" vroeg een eerbiedwaardige dikhuid aan drie jeugdige olifanten, met name: Mumbo, Jumbo en Dumbo.

„Wij behoorren eenmaal tot een langlevend ras, kinderen: Mijn Grootmoeder zaliger stierf wel een twintig jaar ouder, dan ik nu ben, en mijn Moeder is nog in leven, voor zoover ik weet, al is het ook al een eeuw geleden, dat ik haar voor het laatst zag en sprak! Ik ben ook nog vol leven, en al beginnen mijn gewrichten wel wat stijf te worden, jullie moet altijd voorzichtig zijn, met iemand zoo gauw voor oud uit te maken; dat doet hem in den regel geen plezier!”

Het jeugdige drietal haastte zich dan ook, hun excuses aan te bieden, met de verzekering dat zij in het minst geen belediging bedoelden met het door hen getruikte woord, dat dit slechts blij gaf van des te grooter eerbied.

„Nu ja, ik geef jullie ook toe,” begon de oude weer, „mijn beste dagen zijn voorbij. Meer dan honderd keer heb ik de mango's zien bloeien en de rivieren zien wassen in haar uitgedroogde beddingen.”

„U moet al menig interessant geval hebben bijgewoond, niet waar?”

„Ja! Ja! Al met menig olifantje, en met menig mensch heb ik kennis gemaakt in mijn leven” sprak de oude nadenkend. „Want niet altijd is mijn bestaan zoo kalm geweest, als het nu lijkt; — dat scheelt veel!”

„Hè, toe! Vertel ons daar eens wat van,” vroegen de leergierige jonge olifanten.

De oude liet zich niet driemaal bidden en begon:

„Van mijn gelukkige jeugd heb ik slechts weinig te vertellen. De wilde kudde, waartoe ik behoorde, leefde in een weelderig-begroeid bosch, aan den voet der bergen, door ons als het eind der wereld beschouwd! We ravotten daar tusschen het groen en ploeterden en plasten in de rivier, dat het een aard had.... Maar daar hoef ik jullie eigenlijk niets van te vertellen; want, tot je nu zoo onlangs gevangen werd, leidde je zelf een dergelijk vrij en zorgeloos bestaan.”

Het jonge drietal schudde droevig de koppen, bij wijze van instemming; en Jumbo, de allerjongste, wreef zich zelfs met den snuit een traan uit de oogen.

„In die dagen wist ik nog niet veel anders van den mensch, dan dat hij een klein, nietig schepsel was, dat onmiddellijk vluchtte, zoodra wij ons slechts vertoonden.

„We hadden geen ander avontuur, dan dat we ons af en toe eens wat te dicht bij de dorpen waagden, aan den zoom der wouden, en dat we dan weggejaagd werden, doordat die zelfde menschen muziek lieten maken en toortsen lieten branden, wat toch al een heel laf wapen is in handen van dat armzalig volkje!

„Maar voor zoover ik mij herinneren kan, bracht ik mijn meeste uren door met jacht op buit, zonder dat ik vrees

hoefde te koesteren voor eenig schepsel ter wereld, dan voor een olifant, die soms grooter en sterker mocht zijn, dan ik zelve. Van jagers had ik nog nooit gehoord, tot ik op een goeden dag, — toen ik toevallig wat verder afgedwaald was van de kudde, dan gewoonlijk, — twee kameradjes op mij af zag komen, waarmee ik natuurlijk een gesprek aanknoopte. Wie had nu ook kunnen denken, dat die verraderlijk in dienst van den mensch stonden! Maar ziet, nóg waren wij het vroolijke rondedansje, dat ik voorsloeg, niet begonnen, of daar slopen twee man achter hun afgezanten aan en wierpen mij een strik om mijn achterpoot. Natuurlijk liet ik dit maar niet zoo goedmoedig toe en schreeuwde dan ook om mijn goede Moeder, dat het bosch er van weergalmd; maar dat hielp niet veel. Ik werd vastgebonden aan een kolossalen boom, waarvan ik de wortels niet kon loswerken, zooals ik het eerst nog hoopte! Nu.... de honger temde mij en na verloop van eenigen tijd was ik al gewend aan het vernederend juk. Tenminste ik heb het in 't vervolg maar geduldig gedragen en geloof ook nog, dat dit maar het beste is! In ieder geval wil ik geen woord zeggen, om je op te hitsen tegen je lot, nu je toch al lang zult hebben ondervonden, dat je er niets aan kunt veranderen. Zóó is nu eenmaal het leven, leert dat van mij, vrienden!”

„Ik werd gevangen als heel klein kind, treurende om mijn Moeders dood,” zei Dumbo.

„En ik werd slapende gevangen genomen en was gebonden, eer ik het zelf wist,” bekende Jumbo, die zich blijkbaar wat schaamde over zijn eigen argeloosheid.

„Mijn lot was eervoller,” blufte Mumbo. „Met een heele kudde kameraden werd ik in een grooten vijver gedreven, waaruit wij onmogelijk weer vrij konden komen ofschoon het aan pogingen daartoe niet ontbrak!”

„Jawel; ik heb zelf geholpen, om jullie daar in te lokken,” sprak de oude nu. — „Och, de mensch schijnt nu eenmaal door zijn instinct zóó geleid te worden, dat hij altijd de baas blijft. Of hij daarom nu wel zooveel meer hersens heeft, dan wij olifanten, dát zal nog te bezien staan.”

„Nu is bescheidenheid altijd het kenmerk van echte groetheid,” ging de oude voort. Maar liefde tot de waarheid gebiedt mij toch te vermelden, dat ik al bizonder mooi was in mijn soort. Want er is een heel onderscheid tusschen olifanten en olifanten. Sommigen schijnen slechts bestemd tot een obscuur leven in de bosschen, terwijl anderen.... Kortom, ik werd waardig gekeurd, om bij den Rajah (Vorst) in dienst te gaan en had daar zelve een leventje als een prins! Van den ochtend tot den avond kon ik Suikerriet eten naar hartelust, en begon er dan ook dikjes uit te zien.”

„Hè!” riepen de Umbo's in koor, en likten zich de lippen van verlangen naar een enkel rietje!

„En dan hadt jullie eens moeten zien, hoe ik opgetuigd werd, als ik de Koninklijke „Howdah” (tent) op mijn rug zou dragen. Kop, ooren, slaglanden en staart waren getoueerd met de schitterendste kleuren; bonte zijden koorden werden om mijn pooten gewonden, mijn lichaam half overdekt met een satijnen kleed. Een gouden plaat prikte op mijn voorhoofd, in mijn ooren hingen ringen en op mijn rug stond een prachtige Howdah, eveneens blinkende van zilver en goud. En daarin zat dan de Rajah met een vergulde parasol, die schitterde gelijk de zon, terwijl twee slaven hem voortdurend koelte toewuifden met een pauwenveeren waaier, en de Mahout (drijver), die op mijn nek zat, had ook al zoo'n beschutting boven het hoofd. Geen wonder, dat de menigte verblind was door zóóveel pracht en zich ter aarde wierp, wáár de optocht maar passeerde!

„Maar hoe wisselvallig de fortuin is, dat zou ik weldra ondervinden. Ik had namelijk een mededinger naar de gunst van den Rajah, een verschrikkelijk beest: Mahdoo geheeten, die zich bespottelijke en ondraaglijke airs gaf, omdat zijn slaglanden misschien anderhalven centimeter langer waren, dan de mijne, en om enkele lichte plekken op zijn huid, die hem de dwaze pretensie deden koesteren, dat hij een „witte” olifant zou zijn! Tot mijn verschijnen aan het Hof was hij altijd de gunsteling geweest, en toen hij nu zag, dat ik de eerste viool zou gaan spelen, was hij daar zéér naijverig op en toonde dit ook op onmiskenbare wijze. Zoo konden wij elkaar niet tegenkomen op onze wegen of we begroetten elkaar met snauwen en grauwen, zoodat de oppassers moeite hadden, ons van elkaar te houden. Maar ten laatste begonnen zij zelve óók partij te kiezen, en was heel de hofhouding feitelijk verdeeld in twee kampen.

„Onze afgunst kwam ook ter oore van den Rajah, wiens grootste genot het was, twee vijanden tegen elkander op te hitsen, ofschoon hij persoonlijk er in het minst niet van hield, zich te wagen in kamp of wedstrijd. Hij gaf dus orders tot een olifanten-duel; en op den afgesproken dag werden wij ieder in het arena gevoerd, terwijl héél in de hoogte, dus buiten bereik van eenig gevaar, de Rajah zat, met de Grooten des Rijks. Zelfs de dames van het Hof mochten zich voor deze gelegenheid in het openbaar vertoonen, en de belangstelling over het geheel, was ongemeen groot: de menschen zaten tot in de toppen der boomen, tot op de daken der huizen.

„Wij kampioenen, hadden waarlijk het oorverdoovend geschreeuw niet noodig, waarmee onze mahouts ons tegen elkaar ophitsen. Half waanzinnig van woede, met de slaglanden en den snuit in de lucht, en onder luid krijgsgeschreeuw, renden wij op elkaar af en botsten zóó geweldig tegen elkaar aan, dat één mijner slaglanden afbrak, wat me natuurlijk nog helscher maakte, ofschoon ik de pijn haast niet voelde. Maar de vijand leed een aanmerkelijk groot verlies: zijn mahout, die zich tè ver voorover had willen buigen, verloor het evenwicht, viel op den grond, en daar had ik hem in minder dan geen tijd onder mijn poot vermorzeld, op de manier zooals die listige menschen zelf een meikever vertrappen!

JONGENSKAMP TE VIERHOUTEN - AAN 'T ONTBIJT.

„Nu volgde een wanhopige worsteling, die ongetwijfeld zal zijn opgeteekend in de annalen van het Hofarchief. Kop aan kop, met de slaglanden om elkaar geslagen, de slurven vlak bij elkaar, en na ons schrap te hebben gezet met de machtige onderdanen, als waren het granietzuilen, begonnen we nu te boksen, tegen elkaar aan en op te dringen, met een kracht, die een stadsmuur aan het wankelen zou hebben gebracht! Géén van ons gaf toe, en van weerszijden werden wij geweldig aangezet door onze respectievelijke vereerders.

Na een indrukwekkende pauze ging de oude voort:

„Nu was het een leelijk ding voor den armen Mahdoo, dat hij zijn mahout al bij het begin van den strijd verloren had. De mijne had zich nog steeds weten te handhaven op mijn rug, zich stevig vasthoudende aan een touw om mijn hals. En steeds zette hij mij tot verzet aan. Maar de vijand miste dezen prikkel en zoo begon zijn moed te verflauwen; met dát gevolg, dat hij eindelijk, in het heetst van den strijd, plotseling van front veranderde en als een lafaard op de vlucht sloeg, ten aanschouwe van die honderden en nóg eens honderden. Ik bleef het arena op en neer stappen, in zulk een staat van opgewondenheid, dat niemand mij aandurfde, mijn mahout zelfs niets meer over mij te zeggen had en het nog een wonder is, dat ik mijn eigen kop niet te pletter heb geloopt tegen de tralies, waarmee het strijdperk van de toeschouwers was afgescheiden.

„Toen ik weer een beetje gekalmeerd was, gaf de Rajah bevel, mij met bloemen te bekranzen en op lekkernijen te trakteren, zooveel als ik maar hebben wilde. Mijn afgebroken snijtand werd weer bijgevuld, zooals je ziet. En om in het minst geen letsel te hoeven dragen van den geweldigen strijd werden mij twee groote kunst-slagtanden over mijn eigen tanden aangebracht, die daaraan verbonden werden, door middel van een koperen band; mijn heele lichaam werd verder weer eens opgeschilderd, opdat het spiedend oog geen litteken hoegenaamd meer zou kennen.

„Zooals je je wel voorstellen kunt, maken dergelijke onderscheidingen je niet weinig hoogmoedig, als je toch al een beetje van die kracht bent, ten minste!

Van dien dag af bleef ik de eenige gunsteling aan het Hof, want die arme Mahdoo was weggegaan, van verdriet en schaamte, en is zeker op een ongelukkige wijze aan zijn eind gekomen. Nu kan ik weer medelijden voor hem voelen, nu de jaren mij tot een meer filosofische levensbeschouwing hebben gebracht; maar op dat oogenblik was de triomf zoet; dat verzeke ik je!”

„Ik zou wel eens willen hooren, hoe Mahdoo dien strijd beschreef,” fluisterde Mumbo tot Dumbo, die zijn kameraad echter een duw met de slurf gaf, opdat de „oude” toch vooral niets ter oore zou komen van die ongepaste opmerking.

Jumbo was al weer in gespannen aandacht voor de rest van deze interessante levensbeschrijving die ik jullie een volgende keer óók wil meedeelen, voor het geval je er soms evenzeer belang in mocht stellen.

JONGENSKAMP TE VIERHOUTEN. - DEKENSLOPPEN Vóór HET KAMPHUIS.

JONGENSKAMP TE VIERHOUTEN - HOCKEY ELFTAL.